

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci **žalobců: a/ L. L.a b/ nezl. V. L., zastoupený žalobkyní ad a/,** oba zastoupeni JUDr. Mgr. Janou Navrátilovou, Ph.D., advokátkou se sídlem Praha 1, Na Florenci 1, proti **žalovanému Ministerstvu vnitra, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3,** o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Městského soudu v Praze, č. j. 5 Az 199/2003 - 23 ze dne 27. 2. 2004,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností napadli žalobci (dále jen „stěžovatelé“) nadepsaný rozsudek Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jejich žaloba proti rozhodnutí ministra vnitra č.j.: OAM-2162/AŘ-2002 ze dne 10. 10. 2003. Tímto rozhodnutím byl zamítnut rozklad stěžovatelů proti rozhodnutí Ministerstva vnitra č.j.: OAM-1015/VL-07-OL3-2000 ze dne 28. 11. 2001, jímž nebyl stěžovatelům udělen azyl pro nesplnění podmínek uvedených v ust. § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 325/1999 Sb.“). Zároveň žalovaný rozhodl, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování podle ust. § 91 téhož zákona. Soud po přezkoumání uvedených rozhodnutí z hlediska uplatněných námitek dospěl k závěru o nedůvodnosti žaloby. Shledal totiž, že rozhodnutí správních orgánů prvého i druhého stupně po obsahové stránce plně odpovídají ust. § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších

předpisů (dále jen „správní řád“). Stěžovatelé v žalobě konkrétní námitky proti neudělení azylu podle § 12 a § 13 zákona č. 325/1999 Sb. neuvedli, když naopak připustili, že důvody, pro něž bylo o azyl požádáno, podmínkám stanoveným v § 12 cit. zákona přesně neodpovídají. Soud přesto shledal, že závěr žalovaného o neexistenci důvodů pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb. je důvodný, a to vzhledem k absenci tvrzení politických aktivit u první stěžovatelky a s ohledem na věk u druhého stěžovatele. Z výpovědí první stěžovatelky podle soudu vyplynulo, že důvodem jejího pronásledování a napadání v zemi původu byla nezákonná činnost jejího bývalého manžela, a nešlo tedy o pronásledování z důvodů relevantních pro udělení azylu, které jsou taxativně uvedeny v § 12 písm. b) cit. zákona. Soud rovněž vzal v úvahu, že stěžovatelka se na území České republiky zdržovala delší dobu a o udělení azylu pro sebe a svého syna požádala až v souvislosti se ztrátou cestovního dokladu, zavedením vízové povinnosti s Ukrajinou a se skutečností, že jí nebyl vystaven nový pas. Z toho je dle soudu zřejmé, že stěžovatelka podala žádost o azyl ve snaze legalizovat pobyt svůj a svého syna na území České republiky; v tomto ohledu žalovaný podle soudu správně poukázal na to, že další pobyt by měl být řešen postupem podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 326/1999 Sb.“). V žalobě se stěžovatelé zejména domáhali, aby byla posouzena možnost udělení humanitárního azylu podle ust. § 14 zákona č. 325/1999 Sb. K tomu soud uvedl, že z dikce cit. ustanovení je zřejmé, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok a je zcela na úvaze správního orgánu, nakolik konkrétní okolnosti uváděné žadatelem posoudí jako případ hodný zvláštního zřetele. Správní uvážení ohledně existence případu hodného zvláštního zřetele se vymyká přezkumné činnosti soudu. Soud „nad rámec věci“ poukázal na to, že správní orgán v odůvodnění obou správních rozhodnutí uvedl všechny skutečnosti podstatné pro rozhodnutí ve věci a svou úvahu, že nebyly nalezeny okolnosti hodné zvláštního zřetele, tedy učinil na podkladě řádně zjištěného stavu věci. Rovněž výrok, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ust. § 91 cit. zákona, je podle soudu v souladu se zákonem, neboť v průběhu správního řízení ani v podané žalobě nebyly uvedeny žádné skutečnosti, z nichž by naplnění podmínek zakotvených v cit. ustanovení mohlo být spatřováno. Z uvedených důvodů dospěl Městský soud v Praze k závěru o nedůvodnosti žaloby, kterou proto v souladu s ust. § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

V podané kasační stížnosti stěžovatelé za stižní body, pro něž napadají rozsudek Městského soudu v Praze, označili důvody uvedené v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Podle jejich názoru lze příčiny, pro něž žádali o azyl, podřadit pod ust. § 12 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb. Stěžovatelce bylo na Ukrajině opakovaně vyhrožováno neznámými osobami, byla obtěžována, úmyslně sražena autem, milicionáři ji vyhrožovali za použití nože. Když se domáhala ochrany, byla nabádána, ať nedělá problémy. To stejné se dělo i jejímu synovi. Toto pronásledování se podle jejich názoru dělo z důvodů, které lze podřadit pod cit. ustanovení, neboť stěžovatelé „příslušeli k určité sociální skupině“. V případě jejich návratu nebude zajištěna jejich bezpečnost a velmi reálně jim hrozí ublížení na zdraví, v krajním případě i smrt, a rovněž vyhrožování a další způsoby nátlaku. Soud se podle stěžovatelů také vůbec nezabýval skutečností, proč jim nebyl udělen azyl podle ust. § 14 cit. zákona. Se závěry soudu o možnostech soudního přezkumu rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu stěžovatelé nesouhlasí. I správní uvážení se musí řídit základními zásadami správního řízení a obecného práva a právě to, zda se správní uvážení řídilo těmito pravidly, lze bezesporu přezkoumat. Správní orgán je povinen ve svém rozhodnutí uvést důvody, které jej vedly k určitému správnímu uvážení a tyto důvody jsou poté přezkoumatelné soudem. Jestliže důvody uvedeny nebyly, mělo být správní rozhodnutí

zrušeno, pokud uvedeny byly, pak byl soud tyto důvody přezkoumat. V této souvislosti stěžovatelé upozornili na závažnost důvodů, jež vedly k jejich žádosti o azyl, přičemž tyto důvody považují za hodné zvláštního zřetele ve smyslu ust. § 14 cit. zákona. Stěžovatelům na Ukrajině hrozí nebezpečí újmy na zdraví, budou vystaveni vyhrožování a nebude jim poskytnuta žádná ochrana proti případným útokům jiných osob. Napadené rozhodnutí správního orgánu bylo podle jejich názoru vydáno na základě paušálního přístupu k žadatelům o tento azyl, kdy se předpokládá nedostatek důvodů pro jeho udělení. Zde však podle jejich názoru měl být zvolen přístup individuální, neboť jejich situace je závažná a odlišná od běžných případů. Stěžovatelé považují rovněž za logické, že stěžovatelka o azyl nežádala, pokud jí bylo umožněno zdržovat se na území České republiky legálně, a mělo by jí být naopak přičteno k dobru, že se snažila v okamžiku, kdy nastaly problémy, vše řešit. Žádost o udělení azylu je vždy legalizací pobytu na určitém území, v odůvodnění rozsudku tak na tuto skutečnost nelze poukazovat. Z uvedených důvodů stěžovatelé navrhli Nejvyššímu správnímu soudu, aby kasační stížností napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Zároveň požádali o přiznání odkladného účinku jejich kasační stížnosti, neboť mají za to, že jsou splněny podmínky uvedené v ust. § 107 věta druhá ve spojení s ust. § 73 odst. 2 s. ř. s.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že v rámci návrhu na zahájení řízení a pohovoru k důvodům návrhu na zahájení řízení o udělení azylu stěžovatelka jako důvod žádosti o azyl uvedla, že na Ukrajině jí a jejímu synovi hrozilo nebezpečí. V roce 1996, po rozvodu se svým manželem, poprvé odcestovala do České republiky, a to z finančních důvodů. Od té doby zde pracovala, občas odjela na Ukrajinu na návštěvu. Při jedné návštěvě v roce 1998 začala mít problémy, přičemž nebezpečí mělo souvislost s aktivitami jejího bývalého manžela, který odjel do Ruska a zabýval se trestnou činností. Její bývalý muž se stýkal s mafií, posléze však začal mít s těmito osobami problémy, neboť je podvedl. Poté tito lidé začali stěžovatelku obtěžovat, hledali totiž jejího muže, dožadovali se sdělení, kde se nachází, a nevěřili jí, že toto místo nezná a že jsou rozvedeni. Obdobné problémy měl i její syn. Bandité ji úmyslně srazili autem, kopli do ní a ujeli. Když jí pak bylo na nádraží ze strany dvou neznámých mužů vyhrožováno nožem, milicionář, který incident viděl, jí řekl, aby si zbytečně nedělala problémy. Na tyto výhružky upozornila policii, která s ní sepsala protokol a provedla pohovor, bylo jí však sděleno, že vzhledem k tomu, že nemají konkrétní jména pachatelů, není možno s tím nic dělat. Přestěhováním do jiného místa na Ukrajině svůj problém stěžovatelka neřešila, neboť nikde nesehnala práci a možnost bydlení. Proto se vrátila do České republiky i se synem. V roce 2000 ztratila pas. Po zavedení vízové povinnost s Ukrajinou byla stěžovatelka nucena jít na cizineckou policii. Na ukrajinské ambasádě jí bylo řečeno, že dostane pouze osvědčení na cestu na Ukrajinu. Když skončilo její povolení k pobytu, požádala o azyl. Stěžovatelka rovněž prohlásila, že proti ní nikdy nebylo vedeno trestní stíhání a že se na Ukrajině neúčastnila politického života.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Městského soudu v Praze v rozsahu důvodů uvedených v kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ust. § 12 zákona č. 325/1999 Sb. se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodů rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Podle ust. § 2 odst. 6 cit. zákona ve znění platném v době rozhodování správního orgánu v posledním stupni se za pronásledování pro účely tohoto

zákona považovalo ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo státu posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním.

Podle ust. § 13 zákona č. 325/1999 Sb. lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl za účelem sloučení rodiny i rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, i když v řízení o udělení azylu nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12. Rodinným příslušníkem se pro účely sloučení rodiny přitom rozumí manžel azylanta, svobodné dítě azylanta mladší 18 let, nebo rodič azylanta mladšího 18 let. Podle ust. § 14 zákona cit. zákona lze v případě hodném zvláštního zřetele žadateli udělit azyl z humanitárních důvodů, i když v řízení o azylu nebyly zjištěny důvody podle ust. § 12.

Stěžovatelé předně namítají, že důvody jimi uvedené ve správním řízení splňují znaky podmínek, za nichž lze udělit azyl podle ust. § 12 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb. Z výše uvedených skutečností obsažených ve správním spise, ani z tvrzení stěžovatelů v kasační stížnosti však závěr o splnění podmínek podle § 12 písm. b) cit. zákona dovodit nelze. Z výpovědí stěžovatelky ve správním řízení lze zjistit, že bezprostředním důvodem její žádosti o udělení azylu byla ztráta cestovního dokladu a nemožnost prodloužit si povolení k pobytu. Rovněž důvody, pro něž již předtím odešla ze své země (přestože jejich závažnost soud žádným způsobem nezpochybňuje), nejsou z pohledu ust. § 12 písm. b) cit. zákona relevantní. Stěžovatelka měla na Ukrajině problémy se soukromými osobami mimo státní struktury, které ji obtěžovaly ve spojitosti s nelegální aktivitou jejího dřívějšího manžela. Jednání soukromých osob bez vazby na státní strukturu lze sice za určitých okolností považovat za pronásledování ve smyslu tohoto zákona, je tomu tak však pouze tehdy, je-li je možno připsat státu v tom smyslu, že je státem podporováno či trpěno nebo že stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. Z informací obsažených ve spise nelze dovodit, a ani stěžovatelé takovou skutečnost netvrdí, že by stát jednání „mafie“ podporoval. Stěžovatelka se poté, co jí bylo vyhrožováno s nožem v ruce, obrátila na policii, která s ní sepsala protokol, avšak případ uzavřela s tím, že pachatelé nejsou známi. Z této skutečnosti však nelze vyvozovat závěr, že by stát, resp. policie, šikanózní jednání soukromých osob trpěla nebo nebyla schopna poskytnout dostatečnou ochranu před takovým jednáním. V každém státě, jakkoliv demokratickém a vyspělém, zůstává z nejrůznějších příčin určitá část trestné činnosti neobjasněna; to však neznamená, že by bylo možno pronásledování ze strany soukromých osob ve všech případech připsat příslušnému státu a tento stát z pohledu aplikace ust. § 2 odst. 6 cit. zákona za takové jednání činit odpovědným, resp. spoluodpovědným. Soud má po posouzení tvrzení obsažených ve správním spise a v kasační stížnosti, jakož i informací shromážděných žalovaným o situaci na Ukrajině, za to, že v daném případě nelze negativní chování soukromých osob vůči stěžovatelům přičítat státu, resp. nelze bez dalšího učinit závěr, že domovský stát není schopen odpovídajícím způsobem ochranu před takovým jednáním zajistit. Soud přitom s ohledem na ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. nepřihlédl k tvrzení v kasační stížnosti, podle něhož mělo být stěžovatelce vyhrožováno nožem ze strany „milicionářů“. Tento argument je použit poprvé až v kasační stížnosti a není zde žádným způsobem dále rozveden, když je navíc v rozporu s tvrzením ve správním spise, podle něhož byl „milicionář“ svědkem vyhrožování nožem, ke kterému došlo na nádraží ze strany dvou neznámých osob. Pokud jde o příslušnost stěžovatelů k „určité sociální skupině“ (slovy kasační stížnosti), odkazuje Nejvyšší správní soud na svou ustálenou judikaturu, podle níž v případě sociální skupiny musí jít o okruh

osob podobného společenského původu nebo postavení, obdobných majetkových poměrů, společenských obyčejů apod. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 187/2004 - 49 ze dne 26. 8. 2004). Z toho vyplývá, že tato skupina musí být nejen identifikovatelná, nýbrž i v konkrétním případě identifikována. Tvrzení, že stěžovatelé jsou pronásledováni z důvodu příslušnosti k „určité sociální skupině“, bez uvedení, o jakou sociální skupinu se jedná, popř. jakými společnými rysy se daný okruh osob vyznačuje, je pouhým opakováním textu zákona a nikoliv skutkovým tvrzením, ke kterému by mohl správní orgán nebo soud přihlédnout či které by mohlo být přezkoumáno.

Úvahy Městského soudu v Praze o tom, že stěžovatelka požádala o azyl pro sebe a svého syna za účelem legalizace pobytu v České republice, nebyly příčinou zamítnutí žaloby, nicméně svou relevanci mají. Institut politického azylu slouží, zjednodušeně řečeno, k ochraně cizích státních příslušníků před pronásledováním ze strany domovského státu nebo v situacích, kdy má cizí státní příslušník z takového pronásledování oprávněnou obavu, přičemž pronásledování se musí dít z azylově významných důvodů. Jestliže cizí státní příslušník o azyl požádá až po poměrně dlouhé době strávené v České republice za situace, kdy jiné možnosti úpravy a obnovy legálnosti pobytu na tomto území jsou vyčerpány, ztíženy nebo omezeny, jedná se přinejmenším o nepřímý důkaz toho, že situaci ve své domovské zemi, pokud jde o důvody, pro něž lze azyl udělit, ve skutečnosti nepociťoval natolik palčivě. Zkoumání příčin, proč žadatel nepožádal o azyl bezprostředně po svém příjezdu do země, je tak vždy na místě a společně s vyhodnocením jiných tvrzení žadatele je součástí zjišťování skutkového stavu věci. Se žalovaným i soudem se pak Nejvyšší správní soud shoduje, že primární prostředky úpravy oprávnění cizího státního příslušníka dlouhodobě pobývat na území České republiky z jiných než azylově relevantních důvodů jsou upraveny v zákoně č. 326/1999 Sb. a nikoliv zákon č. 325/1999 Sb.

Stěžovatelé dále vyčítají soudu, že se nezabýval tím, zda nesplňují podmínky pro udělení humanitárního azylu, resp. že jeho úvahy o přezkoumatelnosti správního uvážení žalovaného při aplikaci ust. § 14 zákona jsou nesprávné. Nejvyšší správní soud předně podotýká, že rozhodnutí správního orgánu prvého stupně obsahuje jak výrok, v jehož části se výslovně humanitární azyl stěžovatelce neuděluje, jednak odůvodnění tohoto výroku. Z toho je zřejmé, že se žalovaný možností udělit stěžovatelce humanitární azyl zabýval. Z odůvodnění rozhodnutí pak lze seznat, z jakých skutečností zjištěných ve správním řízení soud vycházel (zejména z vlastních výpovědí stěžovatelky), jakými úvahami byl veden a za použití jakých právních norem. Rovněž Městský soud v Praze se otázkou možnosti udělení humanitárního azylu zabýval. Jeho úvaha má dvě části: v prvé se zabývá rozsahem soudního přezkumu rozhodnutí spočívajícího na správní úvaze, ve druhé zkoumá, zda správní orgán vyhověl pravidlům, jimiž se užití správního uvážení řídí.

Nejvyšší správní soud má za to, že žalovaný postupoval v souladu se zákonem, jestliže po zjištění neexistence důvodů pro udělení azylu podle ust. § 12 zákona přistoupil ke zkoumání možnosti udělit azyl podle ust. § 14 cit. zákona. Pokud z informací obsažených ve správním spise, zejména z výpovědí stěžovatelky, neshledal důvod hodný zvláštního zřetele, pro nějž by bylo možné udělit humanitární azyl, pak postupoval zcela v souladu s dikcí cit. ustanovení. Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích opakovaně konstatuje, že humanitární azyl může být správním orgánem udělen pouze v případě hodném zvláštního zřetele, že na jeho udělení není právní nárok a posouzení důvodů v každém konkrétním případě je otázkou správního uvážení žalovaného. To ostatně nezpochybňují ani stěžovatelé. Nad rámec toho, co uvedl ve svém rozhodnutí Městský soud v Praze, Nejvyšší správní soud dodává, že rozhodnutí správního orgánu, jež je založeno na zákonem stanoveném správním

uvážení, sice podléhá soudnímu přezkumu, avšak pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického uvažování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Předmětem zkoumání soudu v řízení o žalobě proti rozhodnutí přijatému za použití správního uvážení je skutečnost, zda úsudek správního orgánu našel řádný odraz v odůvodnění správního rozhodnutí, aby bylo zřejmé, z jakých podkladů bylo vycházeno, jak tyto podklady byly vyhodnoceny a s jakým závěrem pro aplikaci právní normy připouštějící diskreční oprávnění správního orgánu. V daném případě Nejvyšší správní soud shledal, že žalovaný při zvažování udělení humanitárního azylu vycházel z osobní situace stěžovatelů zjištěné ve správním řízení, jakož i z poměrů v zemi jejich státní příslušnosti, o kterých získal informaci mj. ze zpráv o situaci na Ukrajině uvedených v rozhodnutí a obsažených ve správním spise, a po zhodnocení těchto informací se rozhodl humanitární azyl neudělit. Takový postup považuje Nejvyšší správní soud za zákonný a žádným způsobem nepřekračující meze volné úvahy správního orgánu, která je v ust. § 14 cit. zákona připuštěna. K tomuto závěru dospěl i Městský soud v Praze, když ve svém rozsudku shledal, že správní orgán uvedl v odůvodnění obou vydaných rozhodnutí všechny skutečnosti podstatné pro rozhodnutí ve věci a svou úvahu, že nebyly nalezeny okolnosti hodné zvláštního zřetele k využití ust. § 14 zákona č. 325/1999 Sb., tedy učinil na podkladě řádně zjištěného skutkového stavu. Uvedené platí i přesto, že Městský soud v Praze takový závěr učinil „nad rámec věci“.

Jinými slovy, žalovaný nepřekročil ani nezneužil meze správního uvážení, neshledal-li ve stěžovateli tvrzených skutečnostech důvod zvláštního zřetele hodný, a tedy důvod pro udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb. Když ke stejnému závěru dospěl ve svém rozsudku i krajský soud, nelze námitku ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. považovat za důvodnou, neboť skutková podstata, z níž správní orgán při rozhodování vycházel, podle zjištění soudu oporu ve správním spise má. S ohledem na úvahy výše uvedené nelze mít ani za to, že by Městský soud v Praze nesprávně posoudil právní otázku, do jaké míry podléhá správní uvážení správního orgánu soudnímu přezkumu, a proto nebyla shledána důvodnou ani námitka ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud s poukazem na výše uvedené nezjistil naplnění důvodu kasační stížnosti, a proto kasační stížnost dle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

S přihlédnutím k ust. § 78b odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb., podle něhož se cizinci, který předloží doklad o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku, udělena žádost vízum za účelem strpění pobytu, nerozhodoval Nejvyšší správní soud samostatně o žádosti o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Stěžovatelé neměli ve věci úspěch, nemají proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 13. ledna 2005

JUDr. Jaroslav Vlašín.
předseda senátu